

[Poul Møller.]

ringen er styrket parlamentarisk her i dette ting; et af de store oppositionspartier har — i hvert fald for en tid — påtaget sig at være medgarant for regeringens økonomiske politik — forhåbentlig kun for en kortere tid. Hr. Skytte kan sige: så langt, så godt. Den borgerlige opposition, som i fællesskab skulle danne grundstammen i et regeringsalternativ, er delt, hvilket dens modstandere fryder sig åbenlyst over i bladene. Jeg siger derfor til partiet venstre: vi kan ikke følge jer på den vej, I er slået ind på. Vi forstår naturligvis jeres motiver dertil; men har vi stadig fælles mål, hvad jeg tror, er I så også sikre på, at man fremmer det på den måde, I nu driver venstres politik på? Forskrækker vore fælles modstandere fryderåb ikke en lille smule? Man skal ikke svare her ved denne debat, for så bliver det forhastet; men man skal tænke over det. I mellemtiden må vi så virke efter vort system og vor metode for at prøve på at virkeliggøre vore politiske ønsker også ved arbejdet med skattereformen, og hvor vore ønsker og synspunkter falder sammen med andre partiers, kan vi realisere dem, f. eks. som vi gjorde det ved boligforliget. Men vi går hverken i denne sag eller i andre ind for en politik, som vi synes er forkert, for at andre skal gå med til noget, de synes er forkert. Det kommer der ikke noget godt ud af.

Baunsgaard: Den officielle dagsorden for denne forhandling er jo anden behandling af de afgiftslovsforslag, regeringen fremsatte i efteråret; men det er klart, at det mere er den almindelige politiske situation end disse afgiftsforslag, der interesserer de ordførere, der har taget del i debatten indtil nu, og det skal nok vise sig at holde stik også resten af vejen. Jeg vil dog gerne, inden også jeg gør nogle politiske betragtninger, komme ind på en kort omtale af det, der førte til fremsættelsen af disse lovsforslag, og deres betydning.

Det radikale venstre gjorde det jo meget tidlig klart, at vi delte den opfattelse, at det ville være nødvendigt at tilrettelægge den økonomiske politik for det kommende finansår noget tidligere, end det skete sidste år. Jeg tror, de fleste ved et tilbageblik over 1965 vil være enige med det radi-

kale venstre i, at en af svaghederne i den økonomiske udvikling var, at de finanspolitiske indgreb, der blev vedtaget sidste år, og som skulle bidrage til at sanere det økonomiske klima, kom til at virke for sent. De kom til at virke på det tidspunkt, hvor man samtidig fik virkningerne af kreditstramningen, og i den samlede virkning jo først samtidig med, at den af årtiderne bestemte afdæmpning i den økonomiske aktivitet viste sig. Vi havde med andre ord ganske gode erfaringer for, at en af fejlene ved 1965 var, at de finanspolitiske indgreb kom for sent.

Det radikale venstre er derfor af den opfattelse, at det må være rimeligt at efterkomme det, de andre organer, der har med den økonomiske aktivitet herhjemme at gøre, de, der fortrinsvis dirigerer penge- og rentepolitikken, så mindeligt har bedt om, nemlig at man i god tid fik tilrettelagt finanspolitikken. Det radikale venstre kan derfor ikke acceptere, at der skulle være en saglig, holdbar begrundelse for at udskyde en afgørelse af det finanspolitiske grundlag til et senere tidspunkt. Det er efter vor opfattelse fundamentalt forkert at gøre det, og det måtte derfor, hvad enten man var tilhænger eller modstander af de afgiftsforslag, der nu er til anden behandling, være rigtigt at gøre det klart for befolkningen, erhvervslivet, organisationerne, Nationalbanken, banker, sparekasser o. s. v., alle dem, der har et medansvar for den økonomiske udvikling, på hvilket finanspolitiske grundlag dansk økonomi i 1966 skulle arbejde. Tidspunktet for disse afgifters vedtagelse må derfor anses for at være rigtigt.

Vi har endvidere i det radikale venstre den opfattelse, at der var en betydelig risiko for, at en anden medvirkende årsag til, at den økonomiske balance forliste i 1965, kunne blive en virkelighed også i 1966, nemlig at første halvdel af året ville komme til at vise et stærkere efterspørgselspres, end produktionen og hensynet til den økonomiske balance kunne tillade. Der er meget, som taler for, at det ville gentage sig i 1966.

For det første kan den afdæmpning i byggeaktiviteten, der er i øjeblikket, måske ved en meget kortsigtet betragtning føre til, at den almindelige økonomiske aktivitet